

Jack North

Carpenters are said to ‘work with their hands’. I disagree. Accountants, magicians, and politicians work with their hands. Carpenters and wood workers work with their minds and, at times, hearts. I do what I do and build what I build because I am a tactician. I play chess with wood. Not as my opponent - but as a mentor. But like chess there are rules. If I build a bench then that bench needs to support people sitting on it. A house must be habitable. But also like chess - every game and design is different.

I love sawdust. I wake up in the morning hoping that a UFO dumped its interstellar firewood on my workbench. I live by the “3, 2, 1” rule of carpentry. “Plan, plan, plan! Measure, measure! ...cut”. But I live with a different set of rules for woodworking. Re-purposed wood must be listened to. There are moments when I hear .. “just go for it, man!” But then there’s also pauses of contemplation that sometimes last for a day at a time.

“He who works with his hands is a laborer.
He who works with his hands and
his head is a craftsman.
He who works with his hands and
his head and his heart is an artist.”

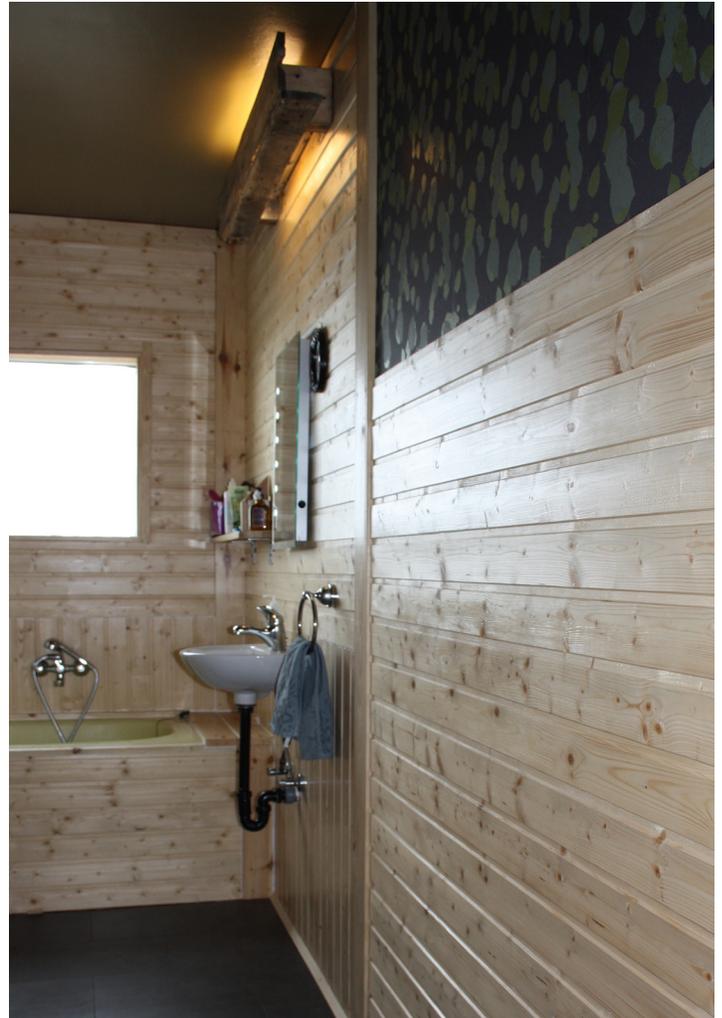
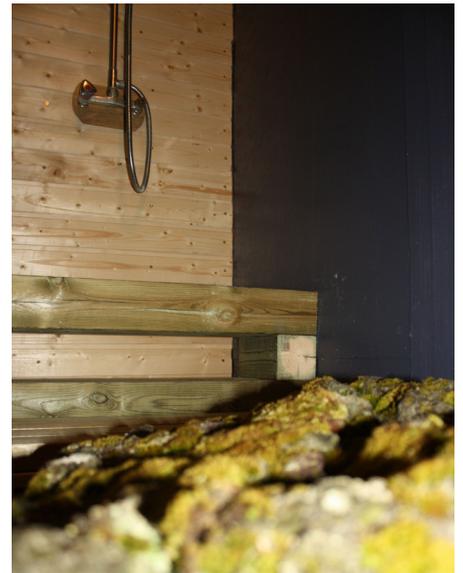
-St. Francis of Assisi

Boat Bench: This built-in window seat feels like it belongs to the house and was created with re-purposed scrap wood from the art studio renovation, bed frame slats, closet door panels, and a door frame.

The Green Room: This bathroom was restored to resemble a boat using wood paneling and natural materials. Again I used pallets for the light fixtures and shelves.

Japanese Sauna Shower: Sauna bench is built with re-purposed scrap posts. The shower is painted with boat lack and surfaced with tongue and groove planks. The floor is laid with red and dark lava stones .

Japanese Tea Bench: I created this piece using re-purposed: scrap wood from a dilapidated bed frame and other bits of scrap wood from the pile. I intentionally left a part of the object unfinished to reveal its history.

Above: Radio Iceland FM

Below: Skessuhorn West Iceland news publication

Jack North traveled half way around the world before discovering that his interest in carpentry and design was a family tradition. After beginning his first woodworking project at Michelle Bird's art studio/home in Iceland, he called home to tell his family in New York how much he enjoyed the building process. They were not surprised. Jack's father, he learned, had been a journeyman carpenter. And his ancestors in Norway had been shipwrights and woodworkers for generations. His first building project as a workaway volunteer in Borgarnes, West Iceland was building a four-meter window bench entirely from repurposed materials—two derelict closet doors, wooden bed slats, and the remnants of an ugly laminate book shelf. With limited tools and even less experience, Jack built a window bench that pays homage to those repurposed materials. "Work with recycled materials is more about studying the pieces you have and what needs to happen to them," he said, "instead of studying what you need to build." By letting the materials direct him, he built something sturdy, practical, and surprisingly beautiful.

"Jack is like a sponge." said his workaway host Michelle Bird. "He has this incredible capacity to take in a lot of ideas and immediately put them into action." She was so impressed with Jack's work that she assigned him a second, bigger project—a backyard guesthouse. His four-day stay in Borgarnes lasted three months. Using online resources and his own ingenuity he made a coffee table with the scraps from his other projects. Together in a team he constructed a small cottage, designed the interior woodwork, and collaborated on a new set of stairs. "I've learned more in two

Michelle Bird með læðunni Freyju á heimili sínu í Borgarnesi. Í bakgrunni er málverk sem hún gerði í samvinnu við breska listamanninn Mike Albrow.

Samuele Rosso í Indlandi.

Marcin Stachewicz smíðar ljósakrónur úr gömlum afgöngum.

Michelle Bird með mörg járn í eldinum

Listakonan Michelle Bird sem búsett er í Borgarnesi hefur ekki legið á liði sínu í vetur. Fyrstu sýningu hennar hér á landi, sem haldin var í Safnahúsinu í Borgarnesi, er nýlök- ið. Hún fékk góða aðsókn og nær öll verkin seldust. Nú er Michelle ein fjögurra sem standa að sýningu sem nú er opin í Listasal Mosfellsbæjar. Michelle vinnur að því að þróa frekar hugmynd um að koma upp hugmynda- og listaverkasmiðju á heimili sínu og í Frumkvöðlasetrinu í Borgarnesi. Jafnframt því heldur hún eigin listskópun áfram af kappi í hési sínu í bænum. Til viðbótar við þetta vinnur hún ötullega ásamt Samuele Rosso að því að safna fé til kaupa á nýjum skólalífl fyrir börn sem búa í Kalvarayan-hæðum í Suður-Indlandi.

Safna fyrir skólalífl fyrir börn í Indlandi

„Samhliða sýningunni var ég var með vikulega vinnustofu fyrir börn og fulloröna í Safnahúsinu á hverjum föstudegi milli klukkan 14 og 16. Þar kom fólk og teiknaði. Aðsóknin á sýninguna var góð og öll portretverkin máluð af fólki í Borgarnesi seldust. Þau sem enn voru óseld eftir sýninguna, eru meðal annarra landslagsmyndir af Hafnarfjalli og Skarðsheiði. Þau málverk voru svo seld á uppboði í frumkvöðlasetrinu Hugheimum í Borgarnesi sem lauk um síðustu helgi. Tekjurnar af því runnu til kaupa á skólalífl fyrir börn í Indlandi,“ segir Michelle.

„Samuele Rosso er frá Ítalíu. Hann hefur farið átta sinnum til Indlands og dvalið þar í um mánaðar skeið í hvert sinn til að hjálpa til við uppbyggingu á barnaskóla þar og við fleiri verkefni. Hann er handverksmaður og afar fjölhæfur. Sjálf bjó ég í Indlandi í eitt ár en þó ekki

þar sem skólinn er. Við ákváðum að hleypa af stokkunum verkefni þar sem við söfnum fyrir nýjum skólalífl fyrir börnin þarna. Þessi söfnun fer fram á netinu. Þetta er framskið og skemmtilegt. Eg hef ekki farið í svona söfnun áður. Við höfum opnað síðu á Facebook (A New Scho-

olbus for Kids) og söfnunin gengur ágætlega.“

Nýsköpun í Hugheimum

Michelle hefur fengið pláss í frumkvöðlasetrinu Hugheimum í Borgarnesi fyrir ákveðið verkefni sem hún hyggst vinna að og þróa frekar. „Þetta snýst um að vinna hluti úr efni sem búið er að kasta. Þetta er nýsköpun á grundvelli nýtingar og endurvinnslu,“ segir hún. Þetta á sér ákveðna forstöðu sem á rettur að rekja til þess þegar hún flutti til Borgarness á síðasta ári, keypti sér þar hús og kom sér fyrir. „Það þurfti að gera ýmislegt við húsið mitt. Eg hafði enga möguleika til að gera það upp á eigin spýtur og þurfti hjálp. Eg talaði við nokkra iðnaðarmenn en allir höfðu svo mikið að gera og voru bókaðir langt fram í tímann. Þá leitaði ég til alþjóðlegs verkefnis þar sem hægt er að fá sjálfbæði til að vinna fyrir sig gegn því að fólki sem kemur fái gistingu í staðinn. Það kom í ljós að fjórir sjálfbæðiáliðar vildu koma hingað og búa hjá mér í fyrirsúmar og hjálpa mér við húsið. Tveir komu frá Póllandi, einn frá Bandaríkjunum og einn frá Ítalíu,“ segir Michelle.

Nýjar hugmyndir byggðar á endurvinnslu

Úr þessu varð ákveðin deigla þar sem hugmyndaauði og sköpunarkraftur fékk að njóta sín. „Eg var

með takmarkaða fjármuni til verkananna. Við fórum því að líta til þess að endurnýta ýmislegt til endurbóta á húsinu svo sem timbur og þess háttar. Allir eru þeir mjög flinkir og kunnu ýmislegt fyrir sér í handverki enda með bakgrunn frá iðngreinum og listum. Það fæddust ýmsar hugmyndir og við settum á fót hóp eða hugmyndaðsmiðju sem við köllum Flúxus Revival Tribe og hefur öðrum þræði aðsetur hér á heimili mínu í Borgarnesi. Hugmyndin er að hér komi saman sifrytjulegur hópur af listafólki, hönnuðum og handverksfólki sem vinni að list sinni og sköpun úr endurnýtanlegum efnum í Borgarnesi. Við hönnuðum og bjuggum til ýmsa fallega nýtrjáhluti svo sem ljós og húsgögn.“ Afraksturinn er meðal annars sýndur á sýningu sem var opnuð í Listasal Mosfellsbæjar í bókasafninu í Kjaranum í Pverholti 14. febrúar síðastliðinn. Hún var opin til 7. mars. Verkin sem voru til sýnis þarna voru gerð úr endurnýtanlegu efni eða með ókeypis efnum og voru búið til af Kuba Urbaniak, Marcin Stachewicz, Samuele Rosso, Jack North og Michelle Bird.

Hún hefur opnað vefsíðu um Flúxus Rivival Tribe verkefnið ([slóðin http://fluxusdesigntribe.wix.com/number12](http://fluxusdesigntribe.wix.com/number12)). „Þar má sjá það sem við höfum gert. Aðstaðan í frumkvöðlasetrinu verður helguð því að þróa þetta verkefni áfram. Það er mikill áhugi hjá fólki að koma til Borgarness og vinna enda umhverfið hér bæði heillandi og fagurt,“ segir Michelle Bird. *mjb*

Hönnuðurnir Jack North og Kuba Urbaniak dvöldu heima hjá Michelle Bird í fyrirsúmar og áttu síðan verk á sýningunni í Mosfellsbæ.

Frá sýningunni sem var opin í Listasalnum í Mosfellsbæ frá 14. febrúar til 7. mars.

or three months here than I probably could as a carpentry apprentice.” He said with a smile.

Though Jack identifies as a New Yorker, he was born almost 8,000 miles away on the island of Guam. The first four years of his life were on a boat, explaining his lifelong affinity for the sea. Growing up on a tiny boat on a tiny island as one of the few white people taught Jack a lot from an early age. “It taught me to live small,” he said. “I got picked on in school but outside of that, everything was just so relaxed. It was simple.”

While Jack’s father loved the pace of island life, Jack craved more energy. Although much of his childhood was in Guam and other rural areas—the mountains of Colorado, a Navajo reservation in Arizona—he felt always drawn of the city. “I spent a lot of time visiting family in New York and I just fell in love with it.” After turning eighteen, Jack decided to cross the USA in search of new experiences and that feeling of connection which he felt with NYC. Using Amtrak trains and busses, he zigzagged across the country visiting the Gulf Coast, the deserts, and many great American cities. After his travels ended, he knew he wanted to move to New York City.

So he did move to NYC, with his guitar. Jack had been writing and singing his own songs for years and decided that he finally wanted to share with audiences. Ten years passed for Jack in New York City without ever finding a group of musicians with the right chemistry. But in the meantime, he worked whatever jobs he could find: “I delivered dry cleaning. Did street promotions. Worked in catering. Those were the big ones. Then bartending. I enjoyed bartending. I still do. I took to it very well. There’s a craft there. I could really craft a drink. And I could do like eight things at the same time. It brought good awareness skills out of me. And I loved listening to people’s stories.”

The elements of craft and attention to detail that he enjoyed as a bartender now serve him as he studies carpentry and woodworking. But for him, woodworking isn’t just another day job. It’s his new music. “Now that I don’t see myself as a musician who is just working to get by, I think that I can just try whatever I want.” He said. “And I want to be covered in sawdust.”